

Ruumikitsikust trotsides

Estonia teatri uues muusikalis «Sugar» teeb vahva rolli Väino Puura

TAMBET KAUGEMA

tambet.kaugema@postimees.ee

Alustagem halvast uudest. Uuen kohe otse ja ausalt välja, et muusikal on minu meelest puhas ajaraisk ja mõttetu teatrivorm, mille vaatamist saavad endale lubada vaid inimesed, kellel on vaba aega lahedalt jalaga segada. Aga kui osale inimestest meeldib sel kõmbel oma meelt lahutada ja muusikaliga õhtut öösse veeretada, siis miks mitte, head istumist neile.

Seega, kui osa publikust sedasorti teatrit naudib, ei või muusikali siiski päris mõtteks söimata. Seda enam, et teatri kui rahaveski seisukohalt on selliste lavastuste tegemine rohkem, kui mõttekas. Selles võis veenduda, vaadates kas või neid eakaid soome tädisid, kes vaheajal tõttasid jooksujalu Estonia Valgesse saali, et sealt oma tasuta klaas vahuveini kätte saada.

Mõelgem negatiivselt

Aga et tegu on jänkidelt imporditud muusikaliga, siis vedagem näole lai naeratus ning mõelgem positiivselt. Et mida head annab meile õhtu Estonias koos «Sugariga»? Sest – mis seal salata – Neeme Kuninga lavastuses on küllalt palju hetki, mis köidavad ilmselt ka kõige muusikalivaenuliku inimese tähelepanu.

Ei, mõelgem esmalt siiski negatiivselt. On eestlaslikum. Kui maestro Neeme Järvi rääkis läinud suvel Eestit külastades, et nüüd, kui muusikaakadeemial on katus pea kohal, tuleks hakata kohe rahvusoperi uue hoone tarvis raha koguma, siis tundus see esmapilgul ehk välismaalt tulnud mehe suurushullustusena. Et käib see vana maja veel küll, vähemalt niikaua, kui ajad ja olud paranevad.

Kuid Estonias «Sugarit» kuulates-vaadates sai selgeks, et maestrol oli siiski õigus; ei käi ikka küll. Kui lava on dekoratsioonide jaoks liiga madal ning akustika nii kehv, et juba saali keskel ei saa vahepeal sõnadest sotti, rääkimata juba pidevalt krõbisevatest mikrofonidest, siis mis muusikali sa seal ikka lavastad. Võibolla olen ma asjast valesti aru saanud ning liiga välismaiste eeskujude mõju all, kuid minu arusaamist mööda on muusikalide puhul peamiseks tõmbenumbriks suur, pirakas lava, mis tiirleb, pöörleb, tõuseb ja

Josephine (Alar Haak) ja Daphne (Väino Puura) sätivad end rongis magama minema.

HARRI ROSPU

rides sedaviisi lahkuvat reisirongi.

Kostüümikunstniku parematel paladest nimetagem

da, pöörates rohkem tähelepanu näitlevates lauljates män- guoskuse äratamisele. Teisel esietendusel nähtud koossei-

mehest libamiljonär sai vast liiga kuiv ja kahvatu. Tekkis koguni küsimus, mida ei oleks tahtnud minilõhkuksid.

deemial on katus pea kohal, tuleks hakata kohe rahvusoperi uue hoone tarvis raha koguma, siis tundus see esmapilgul ehk välismaalt tulnud mehe suurushullustusena. Et käib see vana maja veel küll, vähemalt niikaua, kui ajad ja olud paranevad.

Kuid Estonias «Sugarit» kuulates-vaadates sai selgeks, et maestrol oli siiski õigus: ei käi ikka küll. Kui lava on dekoratsioonide jaoks liiga madal ning akustika nii kehv, et juba saali keskel ei saa vahepeal sõnadest sotti, rääkimata juba pidevalt krõbisevatest mikrofonidest, siis mis muusikali sa seal ikka lavastad. Võibolla olen ma asjast valesti aru saanud ning liiga välismaiste eeskujude mõju all, kuid minu arusaamist mööda on muusikalide puhul peamiseks tõmbenumbriks suur, pirakas lava, mis tiirleb, pöörleb, tõuseb ja langeb ning kus üks heli- või valgusefekt ajab teist taga.

Suurejoonelist vaatamängu

Suurejoonelisus ja vaatamängulisus on need, mis muusikalile mingi mõtte annavad, sest vaevalt, et publik tuleb teatrisse hinge kinni hoidma muusikali lihtsakoelise süžee pärast. Vaatamängu ning võimalikult suurejoonelist – seda tullakse sellisel puhul teatrist otsima. Meie rahvusoperi praegune maja ei paku selleks paraku eriti võimalusi.

Tõsi, Estonia praeguseid võimalusi arvestades on dekoratsioonikunstnik Liina Keevallik, kostüümikunstnik Iir Hermeliin ja valguskunstnik Airi Eras teinud väga head tööd. Kirev pöördlava kääneb vaataja poole kord ühe, kord teise tegevuspaiga, ja teeb seda vaimukalt – olgu näitena toodud kas või toru, mis vahepeal tõssu vääja läheb, markee-

Josephine (Alar Haak) ja Daphne (Väino Puura) sätivad end rongis magama minema. HARRI ROSPU

rides sedaviisi lahkuvat reisirongi.

Kostüümikunstniku parematest paladest nimetagem Joe/Josephine'i (Alar Haak või Tõnu Kilgas) ja Jerry/Daphne'i (Väino Puura või Sepo Seeman) karvaseid koeranäoga susse ning muudki naisterahva garderoobi kuuluvat pudipadi. Rääkimata vanadusest tudisevate miljonäride vaimukatest supelkostüümidest. Sedasorti detailid on kõnealuse lavastuse tugevamaid külgi.

Ilmselt on Kuningas ja tema meeskond läinud õiget ra-

da, pöörates rohkem tähelepanu näitlevates lauljates män-guokuse äratamisele. Teisel esietendusel nähtud koosseisust tegi kõige vingema rolli Väino Puura kontrabassimängija Jerry/Daphne'ina, kes oskas olla kõitev nii mehe kui ka naise osas ning takkapihta ka kõik ettenähtud laulukesed enam-vähem veatult ette kanda. Paistab, et tänavune Georg Otsa nimeline preemia läks teenitult Väino Puurale.

Tema paarimehel Alar Haagil kukkus paremini välja just naiseks kehastumine, elu-

mehest libamiljonär sai vast liiga kuiv ja kahvatu. Tekkis koguni küsimus, mida ei oleks tohtinud mingil juhul tekkida: et miks, pagana päralt küll, eelistas miss Sugar (Tiiu Laur või Siiri Sisask) Haagi Joe'd, mitte aga mehena end märksa võlumamaks mänginud Puura Jerryt. Kahju kohe tüdrukust, ehkki sellised kuivikud võivad olla jälle väga head pereisad.

Korralik kodumaine kakuke

Oli, kuidas oli, üks on selge: kui teile tõesti meeldib muusikalile kuulata-vaadata, siis tase «Sugari» pärast Estoniasse minna küll. Päris suhkruaia ei ole sellest tehtud, aga korralik kodumaine kakuke küll. Muidugi käiakse seal ka muudel põhjustel, ilma sügava armastuseta muusikalizanri vastu. Näiteks prestiiži pärast. Et olla esietendusel ilmingimata ikka kohal. Nagu see üsna tuntud eesti ärimees, kes teisel esietendusel mitu korda vaikselt silma looja lasi. Aga tegelikult on ju kõige tähtsam, et inimesed ennast hästi tunneksid.

Muusikal Estonias

Jule Styne'i «Sugar»

Lavastaja Neeme Kuningas, muusikajuht ja dirigent Elmo Tiisvald, dirigent Norman-Ilis Reintamm, koreograaf Kristjan Kurm, dekoratsioonikunstnik Liina Keevallik, kostüümikunstnik Iir Hermeliin, valguskunstnik Airi Eras
Peaosades Tiiu Laur või Siiri Sisask, Alar Haak või Tõnu Kilgas, Väino Puura või Sepo Seeman

Teine esietendus 28. märtsil Estonias